

БЛАГОРОДНИЯТЪ АМЕРИКАНЕЦЪ

Предъ голѣмата тълпа турци, която тоя день се бѣше стекла на Ново-Загорската станция, се разхождаше високъ, едъръ човѣкъ. Бѣше облѣченъ съ модерни европейски дрехи, съ строго лице и уменъ погледъ. Той отвреме-навреме вадѣше часовника си и нетърпеливо поглеждаше къмъ високитѣ дървета. Отъ тамъ трѣбваше да дойде влакътъ.

Между тълпата имаше млади и стари турци, голобради, съ дълги бѣли бради, ходжи, заптиета, войници и офицери. Всички бѣха възбудени и ругаеха.

Влакътъ проточено изсвири и, като пухтѣше тежко, влѣзе въ гарата. Тълпата се раздвижи и се притисна къмъ задния вагонъ. Слугата на непознатия чужденецъ едва успѣваше да отвори пжтъ къмъ първа класа. Следъ голѣми усилия двамата стигнаха до вагона. Тѣ бѣха хванали дръжката, за да се качатъ, когато изведнажъ чуха бѣсни викове.

До сега непознатиятъ не се интересуваше отъ това множество. Но като чу виковетѣ, той любопитно обърна глава къмъ задния вагонъ и видѣ неочаквана картина.

Оковани въ желѣза, трима млади българи стояха върху стъпалата. Нѣколко въоръжени заптиета ги удряха съ прикладитѣ на пушкитѣ си, за да слѣзатъ, а отъ долу тълпата протѣгаше юмруци, плюеше, заканваше се, готова всѣки мигъ да се хвърли и разкъса момчетата.

Като видѣ всичко това, непознатиятъ попита на чуждъ езикъ нѣщо слугата си. Той скочи отъ вагона, отиде при единъ турски офицеръ, поговори съ него и следъ това се върна при господаря си. Обясни му, че заптиетата каратъ трима бунтовници, които утре ще обесятъ въ Нова-Загора.

По лицето на чужденеца премина сѣнка отъ тъга. Трима българи бѣха дигнали оръжие, за да се биятъ за свободата на отечеството си. Това бѣше тѣхното престѣпление, и сега трѣбваше да ги бѣсятъ за това, защото сж поискали да живѣятъ свободно. И, вмѣсто да влѣзе въ вагона, чужденецътъ скочи на земята, повика слугата си и следъ малко двамата седѣха въ единъ файтонъ, който ги отнисаше обратно къмъ Нова-Загора.

Файтонътъ спрѣ предъ конака. Едно заптие чевръсто отвори вратата и се поклони дълбоко. Чужденецътъ мина бързо двора, последванъ отъ слугата си, и следъ малко влѣзе въ кабината на каймакамина.

Като го видѣ, турчинътъ скочи правъ и направи темена.

— Какъ, Ваше Превъзходителство, не заминахте ли днесъ? — съ изненада попита той.

Непознатиятъ, който не бѣше никой другъ, а американскиятъ консулъ Скайлеръ, каза твърдо:

— Току-що видѣхъ една неприятна сцена, която ме възмути. На гарата слѣзоха трима арестанти. Осведомихъ се и разбрахъ,